

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

гр. София, 21.03.2019г.

Апелативен специализиран наказателен съд, първи въззивен състав, в закрито заседание на двадесет и първи март през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГЕОРГИ УШЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА
СТОЯН ТОНЕВ

разгледа докладваното от съдия Тонев в.н.ч.д № 121 по описа за 2019 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 345 НПК.

Постъпила е частна жалба от адв. Б. от САК, защитник на подс. Ж. И. М. против определение от 27.02.2019г. по н.о.х.д 440/2019г. по описа на СНС, 9-ти състав. Определението е постановено в разпоредително заседание, като съдът е приел, че не са налице основанията чл.249 ал.1, вр.чл.248 ал.1, т.3 НПК за прекратяване на съдебното производство. Също така при обсъждане на въпросите по чл. 248, ал.1, т. 6 НПК в разпоредителното заседание първата инстанция е потвърдила мерките за процесуална принуда спрямо подсъдимия.

С частната жалба се моли да бъде отменено определението, постановено в разпоредителното заседание при обсъждане на въпросите по чл. 248 ал.1, т.3 НПК, като неправилно и незаконосъобразно. Оспорват се изводите на съда, че не е допуснато съществено, отстранимо, процесуално нарушение, което е довело до ограничаване на правата на подсъдимия. Относно определението, с което са потвърдени мерките за процесуална принуда, се претендира, че същото е незаконосъобразно и се иска отмяната му.

Апелативният специализиран наказателен съд след като се запозна с жалбата, и провери изцяло съдебния акт намери за установено следното:

Определението на специализирания съд, с което е отказано прекратяване на съдебното производство, е правилно, обосновано и законосъобразно. Въззивната инстанция се солидаризира с първата, че не е допуснато съществено процесуално нарушение при изготвяне на обвинителния акт, което да е отстранимо и да е довело до нарушаване на процесуалните права на подс. Ж. М.. Според въззивния съд, обвинителният акт е изготвен съобразно процесуалния стандарт на чл.246 от НПК, като в същия са изложени изискуемите фактически твърдения относно „обективните и субективните признаци на престъплението, както и участието на обвиняемия в него“, в съответствие т.4.2 на Тълкувателно решение № 2/07.10.2002г. на ОСНК на ВКС по т.н.д.№ 2/2002 г. При формулиране на фактическото обвинение са изложени твърдения за имуществени разпореждания от пострадалия, чрез предаване на вещите; описано е, че това е извършено поради заплахи; изложени са и твърдения за преследвана от подсъдимия цел да се облагодетелства с полученото чуждо движимо имущество. Поради това въззивният съд счита, че не е налице претендираната от защитата неяснота в обвинението, повдигната на подс. М.. Напротив, видно от обвинителния акт, същият е ясен от към съдържание и правна квалификация, поради което не е налице неяснота относно обвинението, която да пречи на привлеченото към наказателна отговорност лице да разбере рамките на същото и в този смисъл да може да организира адекватно и в пълен обем защитата си срещу него.

Диспозитивът съдържа необходимите елементи, които очертават инкриминираните деяния и правната квалификация на твърдяното престъпление по чл.214, ал.2, т.2, вр. ал.1, вр.чл. 213 а, ал. 3, т.2, вр.чл. 26 ал.1 от НК, съобразно обвинителния акт, внесен за разглеждане в специализирания съд. Тук защитата претендира, че цифрово не било посочено, дали се касаело за принуда под форма на сила или на заплаха, тоест кое точно предложение на чл.214 НК се визирало от обвинението. В тази връзка, според защитата, задължително следвало да се извърши „дословно цифрово изписване на предложения и алтернативи“ и това разбиране не било проява на излишен формализъм, а се налагало с оглед гарантиране правото на защита на обвиняемия, респективно подсъдимия, да разбере в какво точно престъпно посегателство се обвинява и в този смисъл да може да организира адекватно защитата си срещу обвинението. Тези възражения на защитата също се прецениха като неоснователни. Според въззивния съд, липсата на конкретизация от прокурора в изготвения от него обвинителен титул на отделните предложения на чл.214, ал.1 от НК не съставлява съществено процесуално нарушение, понеже съгласно чл.26, ал. 1 и 2 от Указ № 883 за прилагане на Закона за нормативните актове всеки нормативен акт се състои от членове като членът може да съдържа алинеи, алинеята - отделни точки, а точката-букви, поради което прецизирането на разпоредбите чрез посочване на структурни единици от по-ниска степен каквито са отделните изречения, предложения, алтернативи и други подобни, е без каквото и да било правно значение.

Предвид горните съображения съдът счете, че определението на първата инстанция, с което е отказано прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокуратурата за отстраняване на констатирани процесуални нарушения, следва да бъде потвърдено.

Относно мярката за неотклонение „парична гаранция“, действаща спрямо подсъдимия, настоящият съд приема, че определението на първата инстанция е правилно, тъй като не са налице основания за отмяната или изменението ѝ. Действително, първата инстанция не е засегнала въпроса с наличието на обосновано предположение за престъплението, в чието извършване е обвинен подсъдимият, но настоящият състав отбелязва, че не са налице основания да се приеме отсъствието на такова при първоначалния преглед на доказателствата по делото в това число показанията на свидетелите П., Р., Т. и В.. Относно останалите предпоставки, съгласно редакцията на чл. 56, ал. 3 НПК, на първо място при определяне на подходящата мярка за процесуална принуда законодателят е посочил обществената опасност на деянието, за което лицето е привлечено към наказателна отговорност. Поради което от значение, за така действащата мярка за неотклонение, е естеството на внесеното обвинение, в случая „съобразно квалификацията по обвинителния акт, визиращо продължавано престъпление чл.214, ал.2, т.2, вр. ал.1, вр.чл. 213 а, ал. 3, т.2, вр.чл. 26 ал.1 от НК, респективно тежко умишлено такова съгласно чл.93, т.7 от НК, като се твърди коментираното посегателство да включва множество деяния и да са причинени значителни имуществени вреди. Действително, съгласно чл.61, ал.2 НПК, следва да се вземе предвид и имущественото положение на привлеченото към наказателна отговорност лице, но с оглед данните по делото, не може да се приеме, че внесената гаранция и продължаващото ѝ прилагане се свързва с непосилни за подсъдимия ограничения, с оглед имуществения му статус. Накрая следва да се отбележи, че именно тази мярка за неотклонение, по вид и размер, може да изпълни поставените ѝ от чл. 57 от НПК цели с оглед обезпечаване участието на подсъдимия в хода на производството по делото на фона на конкретното тежко наказателно обвинение срещу него.

Правилно и законосъобразно е и определението на първостепенния съд относно забраната по чл.68 НПК спрямо подсъдимия М., предвид характера на повдигнатото му обвинение и преследваната легитимна цел с тази мярка за процесуална принуда. Това ограничение също не може да бъде определено като непропорционално, доколкото, съгласно закона, се дават разрешения за напускане на пределите на страната при заявени конкретни обстоятелства, които да налагат това. А и на настоящия процесуален етап, наред с взетата мярка за неотклонение по отношение на подсъдимото лице, мярката за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Р. България” обезпечава в пълна степен наказателното производство, в аспекта на дължимото от подсъдимия добросъвестно процесуално поведение.

Относно определението на СНС за обезпечителните мерки по чл. 72 НПК, според въззивната инстанция, същото е незаконосъобразно в частта му, досежно два конкретни имота, посочени и с частната жалба, а именно дворно място с площ 2158 кв. м. /намиращо се в [населено място], общ. К., обл. Д., имот с идентификатор [номер] / и жилище с площ 107,34 кв.м. /находящо се в [населено място], [улица], вх. [буква], ет. [номер], ап.[номер]/. В тази му част определението следва да бъде отменено.Тук Специализираният съд не е съобразил, че с Определение №90/19.02.2018г. по в.н.ч.д. № 214/2018г. на САС е отменено определението от 04.10.2017г. на СГС, в частта му, с която е допуснато обезпечение /чрез налагане на възбрана/върху тези два имота, понеже, както е видно от доказателствата по делото, те не са били собственост на подсъдимия.

В останалата му част определението на специализирания съд, с което е оставено действието на наложените обезпечителните мерки по см. на чл.72 от НПК, е правилно и законосъобразно, поради което и следва да бъде потвърдено.

Накрая, във връзка доводите по частната жалба, следва да се отбележи, че разпоредбата на чл.234, ал.8 от НПК указва максимално допустимите срокове, в които може да продължи съществуването на една мярка за процесуална принуда, но на досъдебното производство. Доколкото делото е в своята съдебна фаза, то посочената норма е неприложима.В тази смисъл се преценява като неуспешен опитът на защитата да се претендират процесуални нарушения в тази насока.

Предвид изложеното Апелативен специализиран наказателен съд, първи въззивен състав, на основание чл. 345 НПК

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ определение от 27.02.2019 г. по н.о.х.д. № 440/2019г. 9 - ти състав, постановено в разпоредително заседание от същата дата, в частта му, в която са потвърдени обезпечителните мерки по чл.72 НПК, чрез налагане на възбрана , върху ДВОРНО МЯСТО с площ 2158 кв. м. в [населено място], общ. К. и ЖИЛИЩЕ с площ 107,34 кв.м. в [населено място], [улица], вх. [буква], ет. [номер], ап.[номер].

ПОТВЪРЖДАВА определението в останалата му част.

Определението е окончателно .

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2